

מזכ"ל המרכז החופשי, מצא אסף יגורני את עצמו בד"ש. יגורני, שהיה השבוי הישראלי בעל הדרגה הבכירה ביותר (סגן-אלוף) במלחמת יום-הכיפורים, הופיע השבוע בהצגה במעונות הסטודנטים בירושלים, למטעם מפלגתו החדשה. בין הסטודנטים היה גם סטודנט ערבי מכפר-קאסם. "איך אפשר להצביע בעד מפלגה שאחד ממנהיגיה הוא אִיִּסְקָה שדמי, מהאחרים לטבח כפר-קאס?" שאל. יגורני השיב לו: "שדמי זוכה ע"י בית-משפט."



אביב אבן
בנם בן השלוש-יחוצי של המשורר יהונתן גפן ואשתו נורית, הוא בדרך-כלל ילד עליון ושמה. אך בימים אלה עוצב אביב הקטן. אביו, יהונתן, לקח את ברוך, החתול הפרסי שלו ושל אחותו, שירה, כדי לזווג עם ידידה. אבל ברוך נהג מכלב גדול שראה בחדרה-המדורות, וברח. אביב מבקש ממוצאו הישר לברוך להשיבו, ומבטוח כי "הנ"ל יבוא על שכרו. בינתיים, עד שיימצא ברוך, הוא מפגי את עצבוננו בסיגוריה מן המאפיה בבית הוריו, שעדיין אינם מרשים לו לעשן.

חוץ מזה הייתי רוצה שסטודנטים יהודים במדינות-ערב יוכלו לשאול שאלות כאלה שם ביחס לרצח יהודים."
ספרו המדיני של הרב ארץ. מתי ג'ורן, סיים את חקירתו במישורה בקשר ל-הדלפת מיסמך-רוזן. הוא נפטר רד מחוקריו בלחיצת-יד והפטר: "להתראות במימך הי בא."

צילומי הסרט של מנחם גולן על מיבצע אנטי-בה הסתיימו לפני שבועות אחדים. אולם סיפורים על מה שקרה על בימת הצילומים של הסרט מוסיפים לזרם. בייחוד על היחסים שנוצרו בין השחקנים, ועל "גניבת" סצנות. אחד הסיפורים מגלה כי גולן צילם סצנה, שבה ניראו כל החטור פנים במטוס נמים על פניהם של המצלמה חלפה על פניהם של הנמים. איש לא זע מקוממו. אולם כשהתעכבה המצלמה על השחקן **ראובן** ("בריות") **ברייטמן**, התמתח זה והסי תור כזרועותיו את פניהם של השחקנים, שכניו-למושבי המיטוס.

ההבדלים

איך מצא שמעון פרס את האשם במחדל מלחמת יום-הכיפורים * איך לא ראה שמעון פרס הרוגים בגדה המערבית

משה דיין נביא השלום

על הצהרותיו של ח"כ משה דיין לפני תלמידי בית-ספר מקומי במפיס, טנסי, בארצות-הברית, כי תוך שנה עשויה מצרים להקים שגרירות בתל-אביב, התייחס מאמר-המערכת של הארץ: "מידע כזה, אף שהוא משמח מאד, מן הראוי שיימסר בעוד מועד גם לגורמים המוסריים בתל-אביב, אם לא בירושלים. שכן עניין של מה-בכך כמו הקמת שגרירות, אי-אפשר שלא יופיע בהצבעת תקציב המדינה ל-78, ויש יסוד להניח שסעיף כזה אכן לא נכלל בהוצאות מישר-רדיהחוק. שלא לדבר על כך שקיומה של כהונה קצמית זו של שגריר בקהיר יכול היה למנוע כמה וכמה עריקות מעציבות מן המערך לטובת ד"ש."

"מר דיין הוא אוצר בלום של נבואות. הוא יודע שתוך שלושים יום (בינתיים נותרו 28 יום בלבד) תפתח ארצות-הברית ביוזמת השלום וכי תוך שנה יש סיכוי שיושג. ואם מר דיין אינו מצא לנכון לבוא אל השליטונות, כדאי אנלי שהשליטונות יבואו אליו. רצוני לשלוח אליו לאלתר שגריר מיוחד שיילך אחריו מבית-ספר מקומי אחד למישנהו (וכי היכן נמסרות הודעות מדיניות חשובות?) וירשמו מפיו את לוח-הזמנים של השלום. יש לשער שבהמשך הופעותיו יגלה גם מתי תקום השגרירות הסורית אצלנו, ומה יהיה גורל הגדה ומה יהיה סוף-סוף עם ירושלים. ומי יודע, אולי הוא עוד ינבא גם ידו של מי תהיה על העליונה במירוץ לראשות הממשלה, וזה כיום המידע היקר מכל."

אבא אבן לאורי זוהר: "אה-בה-מה... כ-כ-כ..."

במדורו, "פרופיל" מציג העיתונאי אהרון בכר 29 שאלות לבדרן אורי זוהר, יוזם תנועת ה"מכינה במועמדות יצחק רבין לראשות-הממשלה. בין שאר דבריו, סיפר אורי זוהר על פגישה שהייתה לו עם ח"כ אבא אבן:

"מי אבא אבן? בוא אני אספר לך משהו יפה. פעם כשעוד הייתי הולך למסיבות, הייתי במסיבה אצל אבא אבן. היו המון אנשים, והוא ישב כמה רגעים עליי כל שולחן. ראיתי אותו מתיישב, אמרתי לעצמי, יש לי שאלה לשאול אותו. השאלה הייתה: למה לא מיישבים את הפלסטיים? זה הציגם שלנו. בלי פוליטיקה, בלי כלום. לתת להם מקומות-עבודה, להושיב אותם, לפתור את הבעיה. אז הוא ענה לי על זה: 'אה, בהימה, אני באמת לא יודע'. אמרתי לו: 'מה זאת אומרת? הנושא לא עלה בממשלה?' אמר: 'כן, כ"ן, הועלה כמה וכמה פעמים. ואני ציידתי — ואינני יודע מדוע לא עושים זאת.' חשבתי אז שזוהי תשובה דיפלומטית. היום אני יודע שהוא אמר אמת! הוא באמת לא יודע. וזה בדיוק מה שאני טוען — לא חשוב האיש, חשובה הדרך שמאחרי האיש."

פרס זוהר מלח על הפצעים

השר-לשעבר, משה כרמל, הקדיש מאמר לאימרה שהשמיע לא-מכבד שרי-הביטחון שמעון פרס, בה טען כי "לא מלחמת יום-הכיפורים הייתה המחדל, אלא הרגשת העם אחרי המלחמה — היא המחדל." מגיב על כך משה כרמל:

"הנה אותך סוף-סוף, אחרי יותר משלוש שנים, האחראי האמיתי למחדל של מלחמת יום-הכיפורים, זה שנתקף בפיך ברכיים ובפחד — העם. הוא-הוא שנושא על כתפיו ועל מצפונו את המחל של היום; ולא היה מחדל וזלת זה ש"עם אחראי לו... דברים מזורים אלה, שאני מתיקשה להשיג את שופימה בכלל נאמרו ואילו משרה חיובית הם יכולים לשרת, עשויים לגרום לחלחלה למי שחי אז מקרוב את המלחמה הקשה הזו, ולמי שלמד את נסיבותיה לאחר שפתיחה... האומנם ראוי הוא, העם האמיתי והמוסר הזה, כי יצליפו עתה כך על פניו, יכזו אותו ויוקיעו אותו על פיק-ברכיים שחדנות?"

ומסיים כרמל: "צר על מנעיה ממחר זה של זריית חופי-מלח על פצע עמוק שלא הגליר עוד. וכל זאת — ללא טעם, ללא סיבה, ללא הצדקה."

פרס זוהר חול בעיניים

"על-פי החלטתו הכוללת של שרי-הביטחון שיימעון פרס, קובע ה"ד"ר אברהם שטרנברג, נכנסנו לעידן חדש של התמרדות על תפקיד ראשי-הממשלה." כיוון שכך, מוצא ה"ד"ר שטרנברג לנכון להעלות שורה של פרשיות הקשורות

בשימעון, שכן "זה שניב רבות מציקות לכותב שאלות הכרוכות בדרבו והמעשיו, וזו הזדמנות נאותה לבקש תשובות עליהן."
בין השאר מבקש שטרנברג תשובה לבעייה הבאה: "לפני פחות משבועיים הקשפתי לשידור-חדשות בטלוויזיה כשפה הערבית. בין השאר נמסר בו על הופעת שרי-הביטחון במועדון, בית-המהנדס, שם דיבר בין השאר על מהומות-הדרום האחרונות במצרים, ואמר כעדר כך: 'גם אצלנו, הייתה וכשומרון, היו מהומות, אבל כאן לא נהרג אף אדם אחד.'"

"נדהמת, אך חשבתי שאולי זו פליטת-פה אומללה, שעלול להיכשל בה גם פוליטיקאי זרזו ביותר, השולט היטב בלשונו. אולם כיוון שלא קראתי ולא שמעתי על הכחשה או על תיקון לדיברי שרי-הביטחון, לא נותר לי אלא לראות כהודעתו לפני קהל המהנדסים זריית חול בעיני הבריות... יושר ואמת הם מסימני ההיכר של דמוקרטיה אמיתית ולסיגנון יש רק השיבות מרשנות. האמינות היא הקובעת, כפינו של דבר." (דבר)

צחוק ההיסטוריה

ד"ר מיכאל בר-זוהר מספר באחד מפרקי סיפרו הבא על דויד בן-גוריון, העומד לראות אור בקרוב, על הצעה שהגיש שרי-הביטחון השני של מדינת-ישראל פינחס לבון, אשר אומצה מאוחר יותר על-ידי יריביו, שניצלוה על-מנת להדיחו: "לא רק עסקני מפא"י, גם הרמטכ"ל היוצא, מרדכי מקלף, הזוהר את בן-גוריון מפני לבון. בן-גוריון שאל אותו גלויות: 'למה אתה לא רוצה את לבון?' מקלף הסביר לו כי אין ללבון שום יחס להיילים; והוסיף כי לבון הוא איש מסוכן. הפעם אמר לי לבון שצריך להתחיל לסכסך בין הירדנים לבין הירדנים ברבת-עמון על-ידי חבלות. לאחר זמן ראיתי בדברים אלה חלק התחלה לפרשת לבון. כלומר לבון חשב כבר אז על פעולת כמו אלה שבוצעו בקהיר. ויכוח אחר בינינו היה בקשר להטיית ערוץ הירדן. הירדנים עסקו אז בבניית תעלה בצד שלהם. אמר לי לבון: 'בלילה נפוצץ את התעלה וכל הירדן ירום לצד שלנו'. אמרתי לו: 'לבון, לא גונבים נהר. אתה תפוצץ ותמשוך את הנהר לצד שלך, אז גם הם יפוצצו וימשכו את הנהר לצד שלהם. צריך למצוא דרך לבצע את העבודה.'"

"לבון לא ויתר. כנדי לבנות את התעלה שלנו, אמר, צריך לתפוס גם את הגדה השנייה. שאלתי: 'ומה לעשות כדי שהירדנים לא יפריעו?' לבון הציע או להשתמש באמצעי-מלחמה כדי לסלק את הירדנים מהאזור לגמרי. ראיתי בו אדם מסוכן ביותר..." (ידיעות אחרונות)

בסוקי השבוע

- העיתונאי ישעיהו כ"ן-פורת, בציטוט פקוד בכיר: "כל מיני פישפשים, עסקי גים למיניהם, שרק אתמול לא היו חולמים להסתופף במחיצת ראשי-הממשלה ו/או שרי-הביטחון, מסתובבים עכשיו אצלם. בתחושה מוסגנת היטב שבחירת ראשי-הממשלה הבא תלויה רק בהם."
- ח"כ שוקמת אדוני על תנועתה: "מול הסופרמרקט של ד"ש, ר"צ איננה אלא בוטיק, אבל בוטיק מוכתר."
- שרי-העבודה-והסעד משה ברעם: "מי הוא אחרי ככלות הכל, מאיר עמית? מורה ההוראה של תנועת-העבודה? ברל צנצלון?"
- עורכו הכלכלי של "הארץ" אב"ר רהם טל, במאמר על הישגיו של שיימעון פרס בזמנו כשר-התחבורה והדואר: "סילוק לסקוב, והסבת שם מישר-הדואר (למישר-רדיהתיקשורת)."
- שרי-החניך יגאל אדון: "הביטוי קור-צריח אינו מקובל על גבם כשאני קצרי-רוח."
- מאורו סוארש, ראשי-ממשלת פור-טוגל: "הסוציאלי-דמוקרטיה היא אדמיניסטרציה של הקפיטלים באמצעים אלגנטיים."
- חברת-הכנסת אפרהם זינברג: "פוליטיקאי דומה לתרנגולת. הוא חייב להטיל כל יום ביצה. אם כמה ימים הוא לא מטיל ביצים, מוציאים אותו לשחיטה."
- ההומוריסטן אפרים קישון על פרשת הסוגיא שמואל פדאמי-שרון: "אכן, הגיע הזמן, שארצנו תיהפך לשווייץ של ההון היהודי השחור. אנתנו זקוקים להון הזה, שיצטרף לאחיו המקומי המפותח להפליא."
- יצחק ליבני, מנכ"ל רשות-השייך דור על צופה-הטלוויזיה המצוי: "זהו אדם עייף, קצת בלתי-רגישה. מה הוא מבקש מהטל-ויזיה? גירוים. גירוים. אכן, שולחת גירוים."